

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: V. B.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/71273-916, sp. zn. SZ/MPSV-2016/52656-916,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 14. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/71273-916, sp. zn. SZ/MPSV-2016/52656-916 a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 19. 2. 2016, č. j. 83001/16/UL, sp. zn. 11309-12-UL, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/71273-916, sp. zn. SZ/MPSV-2016/52656-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 2. 2016, č. j. 83001/16/UL, sp. zn. 11309-12-UL, kterým bylo podle ust. § 62 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 8. 2016 (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), rozhodnuto o vzniku přeplatku na přiznané dávce státní sociální podpory, příspěvku na bydlení, ve výši 10.529,-Kč a zároveň byla žalobkyni

uložena povinnost vrátit přeplatek do dne 30. 4. 2016, s odůvodněním, že dle ust. § 61 zákona o sociální podpoře nesplnila svou zákonnou oznamovací povinnost, a tak zavinila, že dávka byla vyplácena ve vyšší částce.

V žalobě žalobkyně uvedla, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení a aplikaci ust. § 61 odst. 1 a § 62 odst. 1 zákona o státní a sociální podpoře, ust. § 2a zákona o státní a sociální podpoře ve spojení s ust. § 4 a § 4a zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ÚP“) a ust. § 2 odst. 3, § 8 odst. 1, § 3, § 6 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť v žalobou napadeném rozhodnutí nebylo konstatováno naplnění znaků skutkové podstaty dle ust. § 62 odst. 1 zákona o státní a sociální podpoře, nebyla shledána splněná oznamovací povinnost dle ust. § 61 odst. 1 zákona o státní a sociální podpoře a žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s odvolacími důvody.

K těmto žalobním bodům žalobkyně doplnila, že žalovaný doplnil konkrétní důvody vzniku přeplatku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009 – 93, nicméně vůbec se nevypořádal se skutečností, na základě jakých důvodů došlo k nesplnění oznamovací povinnosti a zda vznikl škodlivý následek, tedy zda byla dávka vyplácena neprávem či v nesprávné výši. Žalobkyně připustila, že se přestěhovala do jiného bytu, nicméně šlo o jiný byt v téže bytovém domě a za stejných rozhodných skutečností uvedených v ust. § 24 a násl. zákona o státní a sociální podpoře. Žalobkyně se proto domnívá, že nemohlo dojít k vyplacení dávky neprávem nebo ve vyšší než náležející výši, neboť vstupní okolnosti pro vyměření nároku na dávku – příspěvku na bydlení – zůstaly stejné. Žalobkyně se domnívá, že za těchto okolností ani nemůže existovat kauzální nexus mezi eventuálním protiprávním jednáním a škodlivým následkem. Žalobkyně proto namítla, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 Ads 93/2008 – 55, který se týká vzniku přeplatku na jiné dávce, nicméně je v něm upravena objektivní odpovědnost za vznik přeplatku na dávce.

Žalobkyně dále namítala, že svou oznamovací povinnost splnila, neboť přestěhování se do jiného bytu řádně oznámila orgánu pomoci v hmotné nouzi při uplatnění nároku nadávku – doplatek na bydlení. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že oznamovací povinnost měla být splněna u oddělení státní sociální podpory Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem, což je v přímém rozporu s ust. § 10 správního řádu ve spojení s § 2a a § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ÚP, podle nichž je správním orgánem ve věcech státní sociální podpory krajská pobočka úřadu práce, nikoliv však její kontaktní pracoviště nebo oddělení. Předmětem řízení jsou podle žalobkyně dávky přiznané v řízení zahájeném před tzv. sociální reformou, tj. zákonem č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon o sociální reformě“). Správní řízení z úřední činnosti bylo v předmětné věci zahájeno dne 1. 7. 2012, přičemž o dávkách státní sociální podpory a dávkách pomoci v hmotné nouzi bylo rozhodováno a vypláceno týměž správním orgánem, tedy krajskou pobočkou úřadu práce. Ke dni zahájení řízení o vrácení předmětné dávky tak již v souladu s přechodnými ustanoveními zákona o sociální reformě došlo k předání agendy mezi správními orgány. Vzhledem k uvedenému tak podle žalobkyně žalovaný měl

k dispozici veškeré podklady týkající se i orgánu pomoci v hmotné nouzi a musel tak být obeznámen se skutečností, že žalobkyně svou oznamovací povinnost řádně splnila. Tuto skutečnost žalovaný na základě nesprávného úředního postupu opomněl zohlednit.

Ke konstatování žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí ohledně elektronického propojení systémů státní sociální podpory žalobkyně namítla, že je v rozporu s účelem a zákonným vymezením jednotného informačního systému práce a sociálních věcí ve smyslu ust. § 4a odst. 1 zákona o ÚP, zejména s principem vzájemné spolupráce správních orgánů, která se musí uplatnit i při doložení nájemní smlouvy jako skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku – příspěvku na bydlení.

Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími námitkami, ačkoliv je ve správním řízení opakovaně uplatnila.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a dále uvedl, že žalobkyně nesplnila svou zákonnou povinnost a ve stanovené lhůtě osmi dnů nenahlásila uzavření nové nájemní smlouvy k bytu č. „X“, ačkoliv pobírala příspěvek na bydlení vázící se k bytu č. „X“, k němuž jí zanikl nájemní vztah dne 31. 12. 2010. Správní orgán I. stupně se skutečnost, že se žalobkyně přestěhovala v rámci jednoho bytového domu do jiného bytu, dozvěděl až dne 27. 4. 2015 při uplatnění nové žádosti žalobkyně, k níž předložila nájemní smlouvu na byt č. „X“. Podmínka nájemce k tomuto bytu tak nebyla splněna a nárok na příspěvek na bydlení zanikl. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně v žádostech od 1. 7. 2012 neuváděla nové číslo bytu a novou nájemní smlouvu, ale uvedla byt č. „X“. Je pravdou, že žalobkyně změnu ohlásila a doložila orgánu pomoci v hmotné nouzi dne 17. 1. 2011, avšak v této době byla tato agenda vyřizována Magistrátem města Ústí nad Labem a nikoliv úřadem práce.

Žalovaný dále uvedl, že neoznámením změny rozhodných skutečností žalobkyně zavinila, že dávka byla vyplácena neprávem, neboť pro nárok na dávku nebyla splněna podmínka nájemce dle ust. § 24 zákona o státní a sociální podpoře, čímž vznikl na dávce přeplatek. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalobkyní vznesené námitky za nedůvodné, neboť její nájemní vztah netrval. Žalovaný se domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí s odkazem na příslušnou právní úpravu řádně odůvodnil a v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy.

V následně učiněné replice k písemnému vyjádření žalovaného k žalobě žalobkyně zdůraznila, že na žalobě v plném rozsahu trvá. K vlastnímu vyjádření žalovaného pak uvedla, že pouze shrnuje odůvodnění napadeného rozhodnutí a neuvádí žádné skutkové ani právní argumenty.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám

napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala ke správnímu orgánu I. stupně dne 15. 4. 2013 doklady o výši čtvrtletního příjmu i dalších posuzovaných osob – svého partnera O. a svých zletilých synů R. a O., a doložila další potřebné podklady pro posouzení její žádosti. Z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 4. 2013 soud zjistil, že žalobkyně byla seznámena se zahájením správního řízení ve věci změny dávky s účinností od 1. 4. 2013, poučena dle ust. § 36 správního řádu, byla jí dána možnost vyjádřit se k podkladům, přičemž svého práva nevyužila a požádala, aby bylo ve věci rozhodnuto. Za období únor a březen roku 2013 jí byla dávka přiznána a vyplácena ve výši 1.783,-Kč a 1.783,-Kč.

Z prohlášení osob o příjmech rozhodných pro nárok na dávky soud zjistil, že žalobkyně podala na příslušný úřad práce dne 15. 7. 2013 žádost o přiznání dávky státní sociální podpory, příspěvku na bydlení, na byt č. „X“ (pozn. soudu: pracovníci úřadu práce škrtnuto a opraveno na č. „X“), v „X“, v ulici „X“ č. p. „X“. K žádosti připojila doklady o výši čtvrtletního příjmu i dalších posuzovaných osob – svého partnera O. a svých zletilých synů R. a O., a doložila další potřebné podklady pro posouzení její žádosti. Pro období druhého čtvrtletí roku 2013 jí byla dávka přiznána a vyplácena ve výši 2.321,-Kč, 2.321,-Kč a 2.321,-Kč.

Dne 27. 4. 2015 podala žalobkyně další žádost o příspěvek na bydlení, k němuž doložila potřebné doklady včetně nájemní smlouvy s platností od 11. 11. 2010 do 30. 9. 2015 na byt č. „X“ nacházející se na stejné adrese. Kontrolou správního orgánu tak bylo zpětně zjištěno, že k nahlášení změny vystavené nájemní smlouvy na byt č. „X“ žalobkyní nedošlo v zákonem stanovené lhůtě osmi dnů, a proto správní orgán I. stupně dodatečně přepočel výpočet přiznané dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – a dospěl k závěru, že žalobkyni byly vypláceny za období od února 2013 do června 2013 dávky neoprávněně. Zároveň rozhodl dne 30. 6. 2016 rozhodnutím č. j. 218352/16/UL o tom, že částka přeplatku bude žalobkyni srážena z vyplácených dávek státní sociální podpory maximálně ve výši 1.000,-Kč měsíčně.

K datu změny rozhodných skutečností bylo přípisem pracovníků MÚ Trmice ze dne 24. 6. 2015 objasněno, že žalobkyni byl dne 1. 6. 2002 pronajat byt č. „X“ na dobu neurčitou, který trvale užívala do 31. 12. 2010. Nájemné činilo 446,50 Kč měsíčně. Nájemní smlouvou ze dne 11. 11. 2010 jí byl ve stejném domě pronajat byt č. „X“ na dobu určitou. Smlouva byla naposledy prodloužena od 1. 10. 2014 do 30. 9. 2015. Nájemné činilo 1.547,-Kč měsíčně.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o státní a sociální podpoře nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a

b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Dle odst. 4 změní-li oprávněná osoba, která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce, přihlíží se k této změně pro účely příspěvku na bydlení až od následujícího kalendářního měsíce. To platí i v případě, že osoba společně posuzovaná,

která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, změni tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce nebo se stane vlastníkem nebo nájemcem tohoto bytu.

Podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o státní a sociální podpoře náklady na bydlení tvoří u bytů užívaných na základě nájemní smlouvy nájemné a náklady za plnění poskytované s užíváním bytu, nejsou-li tyto náklady zahrnuty do nájemného.

Podle ust. § 52 zákona o státní sociální podpoře změni-li se v období, na něž byla dávka přiznána, okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši, posoudí se nově nárok na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Pro změnu dávky a její výplatu platí § 53 odst. 3.

Podle ust. § 61 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, příjemce dávky je povinen písemně ohlásit příslušné krajské pobočce Úřadu práce do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu.

Podle ust. § 62 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši, je povinen částky neprávem přijaté vrátit.

Soud nejprve konstatuje, že podle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/91, ze dne 21. 12. 1993, není Ústava České republiky založena na hodnotové neutralitě, není jen pouhým vymezením institucí a procesů, ale včleňuje do svého textu i určité regulativní ideje vyjadřující základní nedotknutelné hodnoty demokratické společnosti. Ústava akceptuje a respektuje princip legality jako součást celkové koncepce právního státu, neváže však pozitivní právo jen na formální legalitu, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu, podmiňuje právo respektováním základních konstitutivních hodnot demokratické společnosti a těmito hodnotami také užití právních norem měří.

Soud vzal dále v úvahu především principy dobré víry a právní jistoty, které jsou oporou ideje právního státu vyjádřené v čl. 1 Ústavy. Ústavní soud uvedl například v nálezech ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. II. ÚS 114/04, či ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 504/04, že jedním ze základních pilířů právního státu je i princip právní jistoty, a to jistotou jeho obsahových hodnot. Z uvedeného podle soudu v předmětné věci vyplývá, že za předpokladu, že si žalobkyně ze všech okolností, které jí byly známy, mohla udělat jako jediný možný závěr, že svá práva nabyta v souladu s platnými zákony, musí být její dobrá víra chráněna.

Příspěvek na bydlení je dávkou, jejímž účelem je poskytnout rodinám či jednotlivcům finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení. V předmětné věci byl nárok na tuto dávku hmotněprávně vymezen podmínkami nájemního vztahu, přičemž žalobkyně je hlášena k trvalému pobytu na adrese, kde se nachází jak byt č. „X“, tak byt č. „X“, a splňuje podmínky rozhodného příjmu v rodině podle příslušných ustanovení zákona o státní a sociální podpoře, a to pro období, kdy žila v bytě č. „X“, i pro období, kdy žila v bytě č. „X“, neboť i po přestěhování do bytu č. „X“ a zároveň po obdržení této informace (změny nájemní smlouvy a s tím souvisejícího přestěhování žalobkyně) správním orgánem I. stupně, jí byly dále přiznávány dávky státní sociální podpory – příspěvek na bydlení.

Žalovaný i správní orgán I. stupně považovaly za rozhodující skutečnost, že žalobkyně nenahlásila v zákonem stanovené lhůtě správnímu orgánu I. stupně změnu nájemní smlouvy

a s ní spojené přestěhování se v rámci jednoho bytového domu do jiného bytu, konkrétně přestěhování žalobkyně a její rodiny z bytu č. „X“ do bytu č. „X“.

Žalobkyně změnu nájemní smlouvy a s ní související přestěhování do bytu č. „X“ nahlásila Magistrátu města Ústí nad Labem. Žalobkyně tak změnu nájemní smlouvy a přestěhování z bytu č. „X“ do bytu č. „X“ nahlásila správnímu orgánu, který řešil dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení, a nikoliv správnímu orgánu I. stupně, který řešil dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení. Nicméně soud se domnívá, že po žalobkyni nelze objektivně požadovat, aby rozlišovala jednotlivé typy správních orgánů, tedy v tomto konkrétním případě mezi správním orgánem řešícím příspěvky na bydlení a správním orgánem řešícím doplatky na bydlení. Žalobkyně podle svého svědomí plnila svou povinnost uloženou jí zákonem a informovala správní orgán o změně nájemní smlouvy, ačkoliv tuto povinnost nesplnila vůči tomu správnímu orgánu. Žalobkyni nelze přičítat k tíži, že nerozlišila od sebe správní orgány, které se v předmětné době zabývaly jeden dávkou státní sociální podpory – příspěvku na bydlení a druhý dávkou pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení.

V předmětné věci podala žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně žádosti o přiznání dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení, přičemž na žádosti ze dne 15. 7. 2013 uvedla číslo bytu „X“, které bylo pracovníci správního orgánu I. stupně přeškrtnuto a doplněno č. bytu „X“. V jednání žalobkyně soud nespátřuje snahu o obcházení zákona, neboť žalobkyně v žádosti neuváděla správní orgán I. stupně v omyl. Žalobkyně se přestěhovala z bytu č. „X“ o velikosti 1 + 1 do bytu č. „X“ o velikosti 2 + 1. Dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení – je poskytován na úhradu nákladů na bydlení, přičemž výše příspěvku na bydlení činí za kalendářní měsíc rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientem 0,35. Z uvedeného je zřejmé, že čím větší byt, tím vyšší náklady na bydlení, čímž je zároveň v předmětném případě i vyšší příspěvek na bydlení, neboť žalobkyně měla jí uváděný příjem, ale vyšší náklady. I pokud by žalobkyně uváděla v žádosti byt č. „X“, jehož velikost je 1 + 1, a za nějž podle nájemní smlouvy hradila nájemné ve výši 446,50 Kč měsíčně, tak se soud nedomnívá, že žalobkyně obcházela zákon a využívala systém dávek státní sociální podpory. Soudu totiž přijde nepravděpodobné, že by žalobkyně úmyslně uváděla nižší výdaje na bydlení. Naopak obcházením zákona a zneužitím dávek státní sociální podpory se žadatelé snaží své výdaje za bydlení navýšit, aby následně obdrželi vyšší dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení. Nastalá situace, kdy žalobkyně se přestěhovala v rámci jednoho bytového domu do bytu většího, informovala o změně správní orgán a měla vyšší náklady za bydlení, nelze podle názoru soudu považovat za porušení zákona či zneužití systému dávek státní sociální podpory. Navíc ve své žádosti uvedla číslo bytu „X“ a správní orgán nezjišťoval, zda nedošlo k přestěhování žalobkyně do jiného čísla bytu v rámci jednoho bytového domu.

Navíc nelze přehlédnout, že žalobkyni dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení náležel i poté, co správní orgán I. stupně obdržel informace o změně nájemní smlouvy a s tím souvisejícího stěhování žalobkyně do většího bytu a zvýšením nájemného. Z toho má soud za prokázané, že žalobkyně by podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení v předmětných obdobích (únor 2013 – červen 2013) splňovala, i pokud by splnila svou oznamovací povinnost vůči správnímu orgánu, tedy správnímu orgánu I. stupně.

Soud uzavírá, že správní orgán I. stupně, sice nemohl výši přiznaného příspěvku na bydlení posoudit k datu změny, tj. k 1. 1. 2011, neboť změna byla žalobkyní nahlášena k jinému správnímu orgánu, nicméně vzhledem k navýšení nákladů na bydlení v důsledku přestěhování žalobkyně do většího bytu a výpočtu dávky podle nákladů dle staré nájemní smlouvy, došlo k vyplacení dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení, za období únor 2013 až červen 2013 v nižší výši než v jaké žalobkyni náležela. V daném případě tak nelze po žalobkyni objektivně požadovat vrácení doplatku postupem podle ust. § 52 zákona o státní sociální podpoře.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobou napadené rozhodnutí je vydáno na základě porušení povinnosti žalovaného ohledně postupu podle ust. § 52 zákona o státní sociální podpoře, neboť žalobkyně splnila svou povinnost a správnímu orgánu nahlásila změnu nájemní smlouvy.

Dalšími námitkami žalobkyně se soud nezabýval, neboť jejich vypořádání pozbylo vzhledem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení na relevanci.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že v předmětném případě došlo k porušení ustanovení správního řádu a zákona o státní a sociální podpoře, čímž došlo při rozhodovací činnosti žalovaného k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Ačkoliv žalobkyně trvala na nařízení jednání ve věci, ze shora předestřených důvodů soud přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízeného jednání s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně doručování písemností.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud však žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady řízení nevznikly. Pro úplnost soud poznamenává, že předmětné řízení je osvobozeno od soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.